

pisteen 312 ympäristöä. Ehkä niillä hyökkäyksillä oli moraalista vaikutusta, mutta vakavampia vahinkoja ei viholliselle aiheutettu. Pöly ei ollut vielä kunnolla edes hälventynyt, kun venäläiset jo he räisivät eloon.

Komppanianpäällikkö von Schiller pysyi vaunussaan hiljaa yrittämättäkään tehdä mitään. Kreivi von Strachwitz tiedusteli säännöllisin väliajoin, miten tilanne kehittyi. Hän sai joka kerta saman vastauksen: ”Sijainti muuttumaton. Eteneminen mahdotonta!” Tilanne jatkui tällaisena suunnilleen keskipäivään kello kahteentoista saakka. Silloin kreivin kärsivällisyys kuitenkin loppui. Von Schillerin ja minun käskettiin tulla komentopaikalle. Aavistelin pahaa ja lähdin päällikköni kanssa jalkaisin matkaan. Ennemmin kuin ryömiä kuin kävellen pääsimme lopulta komentopaikalle.

Kreivi von Strachwitz odotti jo meitä bunkkerinsa edessä ja heilutteli ”perinnekävelykeppiään” edestakaisin. Ja sitten hän antoi tulla: ”Von Schiller, olen järkyttynyt! Ette ole antanut yhtäkään käskyä moneen tuntiin. Uskon, että olisitte vielä huomenna samassa paikassa, yrittämättä tehdä yhtään mitään! Minun on vaadittava Tiger-komppanian päälliköltä hiukan enemmän aloitekykyä! Tämä on aivan uskomaton juttu. Pistetään vain yksinkertaisesti luukut kiinni ja odotetaan, että tilanne ratkeaa itsestään. Minä tutkin asiaa ja ryhdyn sitten toimenpiteisiin.”

Tällä tavoin kreivi teilasi von Schillerin. Strachwitz oli raivosta suunniltaan ja kykeni tuskin lopettamaan. Lopuksi hän antoi minulle ”kiitollisen” tehtävän saattaa kokonaan pieleen mennyt operaatio takaisin raiteilleen. Hän ilmoitti tulevansa pian käymään kärkijoukon luona. ”Se voi olla teille aikamoinen kokemus”, hän totesi, ”jos minun täytyy henkilökohtaisesti tulla pistämään homma jälleen pyörimään.”

Lähdin sekavin tuntein takaisin etulinjaan ja ilmoitin miehille radiolla, että kommento oli siirtynyt minulle. Alikersantti Carpa-

neto, jolla oli kärkivaunussa ollut epäonnea miinan kanssa, yritti sitten heti siirtää vaunuaan yhden telaketjun voimin oikealle suohon. Minä autoin työntämällä vielä hiukan takaa ja pääsin sitten helposti hänen ohitseen. Sama manööveri olisi tietysti voitu tehdä jo aamulla, mutta Carpaneto ei ollut liikkunut, sillä von Schiller ei ollut tehnyt mitään päästäkseen hänen ohitseen.

Carpaneto ei voinut ollenkaan sietää päällikköä, ja hän oli todennäköisesti jo kauan odottanut tilaisuutta narauttaakseen tämän. Epäonni miinan suhteen auttoi häntä siinä. Ehkä hänen jääräpäistä käskyn odotustaan voisi pitää epäsotilaallisena tai epätoverillisena, mutta loppujen lopuksi hänen jääräpäisyytensä ja inhonsa von Schilleriä kohtaan pelastivat meidät kaikki. Vaikka olisimme edenneet ripeästikin, olisi iivana tällä kertaa varmasti hoidellut meidät. Alikersantti Alfredo Carpaneto oli akateemisesti koulutettu taidemaalari Itävallasta, rämäpää sekä loistava vaununjohtaja ja toveri. Hänen kanssaan pystyi menemään miten pahaan paikkaan tahansa, kunhan oli saanut hänen luottamuksensa. Kuten saattoi kuvitella, häntä ei ollut tarkoitettu sulkeisiin kasarmin pihalle, missä hän oli aina ollut melko toivoton tapaus. Hänestä ei voisi milloinkaan tehdä ”preussilaista”, mutta hänen sotilaallinen asenteensa ja ehdoton aseveljeytensä eivät kuitenkaan juuri poikenneet aidosta, vanhasta preussilaishengestä. Von Schillerin kaltaisten tyyppien kanssa sellaisella miehellä tulisi aina olemaan riittä. Siksi en voinut käsittää, miksi von Schiller oli antanut juuri tämän alikersantin ajaa kärjessä hänen edellään. Myös tämä oli jälleen kerran osoitus hänen psykologisesta kokemattomuudestaan ja empatian puutteestaan, mitkä lopulta koituivat hänen kohtalokseen.¹⁹

¹⁹ Suomentajan huomautus: Roomassa syntynyt Alfredo Carpaneto (1915–1945) kaatui Itä-Preussissa 26. tammikuuta 1945. Hänelle myönnettiin ritariaristikuoleman jälkeen 28. maaliskuuta 1945.

Mursimme sitten venäläisten linjat ripeästi ja saavuimme pahamaineisen panssarikaivannon luokse. Se pakotti meidät jälleen pysähtymään. Ilmoitin välittömästi uuden sijaintimme, jolloin kreivi von Strachwitz antoi käskyn, että hyökkäys jatkuisi vasta seuraavana aamuna. Pioneerien oli määrä tehdä kaivannosta yön kulussa kulkukelpoinen ja räjäyttää tien oikeassa reunassa seisova T-34.

Luoja tietää, että meidän tilanteemme ei ollut kadehdittava! Venäläiset olivat joka puolella ympärillämme, ja itse olimme lähes täysin kykenemättömiä liikkumaan. Kun kuvailen sitä tässä tyynesti, voi olla vaikea kuvitella, miten hankalaa kaikki oli, vaikka olimme toki jo tottuneet kaikenlaiseen. Jokainen panssarivaunu rivistössämme suojasi omaa suuntaansa, vuorotellen joko oikealle tai vasemmalle. Vain kärkivaunu varmisti menosuuntaan, sillä muillahan ei ollut ampuma-alaa sinne päin. Meidän jokaisen piti tähyttää tarkkana koko ajan ja keskittyä, jotta venäläiset eivät pääsisivät tuottamaan meille mitään ikävää yllätystä. Odottaminen sellaisessa tilanteessa käy luonnollisesti hermoille, ja me toivoimme yön olevan kohta ohi.

Iivana suojasi panssarikaivantoa pst-tykillä, joka oli sijoitettu metsikköön oikealle. Panssariestehän on ilman varmistusta hyödytön. Me ammuskelimme niitten heppujen kanssa, kunnes lopulta saimme hiukan rauhaa. Sikäli kuin me venäläisiä tunsimme, heillä olisi aamuun mennessä jo uusia tykkejä valmiina samassa paikassa. Ammuskelu ei muuten ollut kovin kiivasta. Minulla oli epäily, että venäläiset halusivat päästää meidät rauhassa etenemään, koska he olivat niin varmoja itsestään. Hehän pystyivät tarkkailemaan koko taisteluosastoaamme avoimella tiellä ja jakamaan maalit.

Etenemisen jatkaminen pisteeseen 312 oli erityisen hankalaa vasemman sivustamme osalta. Harjanne kulki sen suuntaisesti, ja sen metsäinen laki oli kuin luotu puolustusasemien sijoituspaik-

kaksi. Niinpä takanani olevien vaunujen täytyi tulittaa toistuvasti rynnäkkötykkeitä, jotka ajoivat etelästä päin harjanteelle meitä uhkaamaan. Jos iivana kuitenkin kävi liian röyhkeäksi, niin tykistön tulenjohtajamme huolehtivat tilanteen rauhoittamisesta. Pian näimme venäläisten jalkaväen sotilaiden marssivan kukkuloille, mutta he kuljeskelivat huolettomina pitkin ja poikin aluetta aivan kuin vaunumme olisivat siellä vain hovin vuoksi. Myös siitä saattoi päätellä, että iivana oli jo aikaa sitten tajunnut tilanteen, eikä suinkaan aikonut häipyä. He tiesivät hyvin, että me emme täällä aiheuttaisi heille kovinkaan vakavaa vaaraa.

Venäläisten tykistö ampui erittäin hyvin, mutta se näytti aluksi vain ”ottavan tuntumaa”, koska mitään massiivista tuli-iskua ei ainakaan toistaiseksi tullut. Itäpussista saadut vangit kertoivat kuulusteluissa, että venäläisten raskaan tykistö miehistö koostui naisista. Ehkä siinä oli itse asiassa syy tulituksen parempaan tarkkuuteen. Kokemus oli osoittanut, että venäläisnaiset univormussa olivat vielä fanaattisempia kuin heidän miespuoliset toverinsa. Iivanalla ei koskaan ollut huoltovaikeuksia lyhyillä matkoilla vaikeassa maastossa. Jos esimerkiksi autot eivät pystyneet ajamaan aivan etulinjaan saakka, niin silloin ympäristön väestöä käytettiin kuljettamaan tavaroita, ikään tai sukupuoleen katsomatta. Jokainen osallistui kaikkiin voimin tehdäkseen osuutensa.

* * *

Olimme todella helpottuneita, kun tuli pimeää. Venäläiset lensivät – kuten tavallista – ylitsemme pommikoneosastoillaan ja pommittivat Narvan kaupunkia sekä sillanpäätämme. Kaupunki oli todennäköisesti jo pommitettu maan tasalle. Kun tulipalot valaisivat iltataivaan selustassamme, oli vaikea käsittää, että siellä edes olisi enää mitään palavaa jäljellä.

Yö oli niin pimeä, että ei nähnyt omaa kättään silmiensä edessä. Annoin osalle miehistöistä luvan nousta vaunuista konepistooleineen, jotta he voisivat varmistaa alueen jonkin matkaa tien molemmille puolille. Iivana olisi pystynyt helposti yllättämään meidät vaunuissa, ilman että olisimme huomanneet hänen tulevan.

Menin Kercherin ja Zwettin kanssa takaisin lähtöasemiin, jonne huoltojoukkomme toivat ampumatarvikkeita, polttoainetta ja ruokaa. Siitä hetkestä eteenpäin joukkoja huollettiin puolitelavaunuilla. Näiden Großdeutschlandin miesten ja heidän johtajansa, luutnantti Famulan, taisteluhenki oli loistava. Miten usein meninkään noina öinä heidän bunkkeriinsa pyyntöineni, mutta en kuulut kenenkään koskaan kiroavan, kun heidät revittiin unestaan, ja heidän täytyi taas ajaa luoksemme etulinjaan.

Kerscher kuljetti ampumatarvikkeita ja bensaa etulinjaan, täsmälleen yksittäisten vaunujen ilmoittamien tarpeiden mukaisesti. Minä seurasin pioneerijoukkueen kanssa. He olivat lastanneet lankkuja panssarikaivantoa varten. Venäläiset eivät juuri ampu-neet raskailla aseillaan, vain silloin tällöin kuului kk:n ääni tien vasemmalta tai oikealta puolelta. Venäläisten linjojen takana aina panssarikaivannolle saakka vallitsi todellakin aikamoinen sekasorto. Iivanan monet iskuryhmät haravoivat aluetta. Useasti kävi niin, että me karjaisimme jollekulle tiellämme seisselelle, ja huomasimme vasta hänen paetessaan, että se olikin venäläinen. Luonnollisesti kukaan meistä ei alkanut ammuskella, mutta yö oli siitä huolimatta, tai ehkä juuri siksi, erityisen hermoille käyvä. Venäläiset olisivat varmaankin halunneet napata jonkun meistä, ja pelkkä tietoisuus siitä riitti pitämään meidät todella valppaina.

Iltapäivällä olimme odottaneet pimeyttä, mutta nyt odotimme kärsimättöminä aamua. Pystyisimme sitten ainakin näkemään, mitä välittömässä läheisyydessämme tapahtui. Nyt pimeässä mie-

hemme juoksentelivat sinne tänne, puolitelavaunut ajoivat edestakaisin ja siinä välissä venäläiset kulkivat tien yli puolelta toiselle. Jo pelkästään siitä syystä emme saaneet aloittaa ammuskelua, koska pelkäsimme osuvamme omiimme. Sen suhteen meillä oli ollut jo tarpeeksi epäonnea.

Aamun varhaisina tunteina 20. huhtikuuta, siis Führerin syntymäpäivänä, panssarikaivanto oli ”tasoitettu” ja venäläinen T-34 valmiina räjäytettäväksi. Pioneerimme olivat lastanneet siihen kaikenlaista, jotta se todellakin katoaisi tieltä räjähdysten jälkeen. Niinpä pidimme hyvänä mennä hetkeksi aikaa takaisin vaunuihimme, sen jälkeen kun pioneerit olivat ohi ajaessaan huutaneet meille sytytyslangan jo palavan. Koko roska lensi ilmaan valtavalta pamauksella, ja me varauduimme iivanan heräämiseen. Mikään ei kuitenkaan näyttänyt hetkauttavan heitä. Heillä oli aikaa, ja he olivat tietoisia voimistaan. Minä lähdin jälleen kerran komentopaikalle neuvottelemaan tehtävästä kevyen pataljoonan komentajan kanssa. Kreivi von Strachwitz ei puolestaan sallinut itseään häiritävään yöllä muuten kuin poikkeustapauksissa. Luutnantti Famula kertoi, että kreivi oli syvässä unessa, ja tapansa mukaan pyjamassa. Siitä tavasta hän luopui vain harvoin, Famula lisäsi. Asiat eivät voineet olla kovin huonosti, kun kreivi osoitti sellaista mielenrauhaa.

Keskustelimme siis pataljoonankomentajan kanssa. Nebelwerfer-rykmentin oli H-hetkellä määrä ampua viiden minuutin tuli-isku pisteen 312 ympäristöön. Tykistö käyttäisi tulenjohtajaa meidän toiveidemme mukaan. Sillä välin jalkaväkipataljoona oli saapunut luoksemme ja makasi panssarivaunujen vasemmalla ja oikealla puolella tien ojissa odottamassa hyökkäyskäskeä. Vilkaisin hiukan levottomana kelloani. Tulivalmistelun alkamiseen oli aika viitisen minuuttia, ja me lämmitimme jo moottoreita. Kenestäkään meistä ei tuntunut oikein hyvältä. Kaikki olivat toivo-

neet hiljaa itsekseen, että kreivi peruisi operaation yön aikana. Se olisi säästänyt meiltä paljon miehiä ja materiaalia, mutta jouduimme odottamaan perääntymiskäskyä vielä kaksi kokonaista päivää, ja ne tunnit olivat totisesti pitkiä.

Täsmälleen H-hetkellä kuulumme takaamme Nebelwerfer-patterien rakettien ulvonnin. Olin juuri aikeissa ryhtyä tähystämään, minne tulitus osui, kun valtavat räjähdykset saivat maan tärisemään ympärillä. Helvetti tuntui pääseen irti. Kaikki vaunun luukut lensivät auki ilmanpaineen vaikutuksesta, ja meistä tuntui, että keuhkomme repeävät. Ensimmäinen ajatukseni oli, että iivana oli kuunnellut radiotamme ja ryhtynyt hyökkäykseen samaan aikaan meidän kanssamme. Se oli valitettavasti väärä johtopäätös, mutta miten olisin voinut tietää, että omat ”ihmepoikamme” ampuivat lyhyeksi. Nuo ikävät ja korvia huumaavaa melua pitävät raketit tulivat takaamme! Olin todellakin kokenut Stalinin urkujen tulen riittävän usein, mutta verrattuna siihen, mitä täällä nyt tapahtui, venäläiset olivat kuoropoikia. Otin heti radiolla yhteyttä komentopaikalle, mutta ilman tulosta. Kun tulituskäsky kerran oli annettu, sitten myös ammuttiin. Tulituksen keskeyttäminen onnistui vain harvoin. Meidän piti siis sinnitellä karneat viisi minuuttia, ja ne viisi minuuttia varmasti säilyvät kaikkien mukana olleiden muistoissa. Siinä me makasimme avuttomina omien Nebelwerfereitten rumputulessa. Edes iivana ei olisi voinut ampua paremmin, mikäli hän olisi halunnut tuhota lähtöasemamme.

En saanut edes myöhemminkään selville, mikä oli aiheuttanut tämän kaamean munauksen ja kuka oli siitä vastuussa. Heitinporukalla oli samat kartat kuin meilläkin, joten oli käsittämättöntä, miten jotain sellaista voi sattua. Aikaisemmin itäpussissa olin pyytänyt heitinten tulitukea, ja pyyntöni oli torjuttu, koska olin vaatinut ampumaan 80 metrin päähän eteemme. Välimatkaa pidettiin liian lyhyenä. Ja nyt samat jatkät ampuivat omin luvin

meidän niskaamme! Valitettavasti emme voineet saattaa heitä vastuuseen, koska jokaisen tuli-iskun jälkeen heitinporukka vaihtoi nopeasti asemia ja häipyi, jotta iivana ei antaisi heille samalla mitalla. Tämän välikohtauksen jälkeen ymmärsin iivanan näkökannan erityisen hyvin.

Munauksen seurauksena jalkaväkipataljoona oli luonnollisesti täysin murjottu. Lähes kaikki miehet olivat haavoittuneet tai kuolleet, mikä murhenäytelmä! Panssarikaivantoon näitisti asetellut lankut olivat myös murskana. Siitä huolimatta pääsin helposti toiselle puolelle ja asetuin sinne vähintään kolmen vaunun kanssa, jotta venäläiset eivät pääsisi pahemmin häiritsemään haavoittuneiden ja kuolleiden jalkaväkimiesten evakuointia. Luutnantti Famula lähetti heti muutamia puolitelavaunuja eteen noutamaan haavoittuneita. Me uskoimme, että nyt oli tullut aika luopua tavoitteesta lopullisesti. Sen sijaan tuli käsky: ”Katsokaa, miten pääsette eteenpäin. Teille lähetetään uusi pataljoona!” Monet pitäisivät sitä hulluutena tai – ”ajan hengen mukaisesti” – rikollisena. Niin kriittisen tärkeän puolustustaistelun vaatimuksia ei kuitenkaan voi arvioida siviili- tai rauhan ajan näkökulmasta.

Halusin päästä ainakin pisteeseen 312 saavuttaakseni seuraavaksi aamuksi paremmat lähtöasemat etelään suuntautuvaa hyökkäystä varten. Samaan aikaan minulle oli myös lopullisesti selvinnyt, että emme voisi koskaan päästä Narvajoelle. Iivana oli jo kauan sitten miinoittanut metsän läpi kulkevan tien. Me lähdimme liikkeelle, mutta ajoimme vain lyhyen matkan. Pian yksi vaunu oli poissa pelistä, ja tie piti jälleen saada auki. Silloin halusin pistää tupakaksi. Kramer tarjosi tulta, mutta juuri samalla hetkellä kova isku täräytti panssarivaunuamme. Sen oli täytynyt olla rynnäkkötykin ampuma raskas ”kapsäkki”, mutta tällä kertaa kuitenkin oikeasti venäläisten puolelta. Tykit olivat meidän vasemmalla puolellamme kukkulalla. Takanani olevat miehet olivat

tunnistaneet maalin ja alkoivat tulittaa sitä. Minun Tigeristäni oli koko kupola lentänyt irti, ja ohimoissani ja kasvoissani oli sirpaleita. Haavat vuotivat tietysti melko rajusti, mutta muuten meille ei ollut käynyt kuinkaan. Koko juttu olisi voinut päättyä paljon huonomminkin. Kramer oli aina valittanut tupakoinnistani. Nyt hän oli saanut hyvän opetuksen. Jos en nimittäin olisi kumartunut eteenpäin savuketta sytyttääkseni, olisi pääni ollut kriittisellä hetkellä kupolassa. Ei tarvinne erikseen mainita, että minusta olisi silloin tullut päätön sanan varsinaisessa merkityksessä.

En olisi ollut ensimmäinen, jolle olisi käynyt niin. Syy löytyi suunnitteluvirheestä. Ensimmäisissä Tigereissä kupola oli vielä hitsattu ja nousi pystysuoraan ylös. Siinä oli tähystysluukut, joista katsottiin suoraan ulos. Torninluukku kääntyi avattaessa suoraan ylös. Kaikki pystyivät näkemään jo kaukaa, että vaunu oli ylhäältä avoin. Räjähävän ammuksen tarvitsi vain osua luukkuun, ja koko juttu tuli vaununjohtajan silmille. Jos avatun luukun halusi sulkea, täytyi ulos kurkotella vyötäröä myöten, jotta luukun lukituksen pystyi avaamaan. Tätä onnetonta rakennetta muutettiin pian, ja sittemmin kupolaakin pyöristettiin. Vaununjohtaja näki tähystysluukkujen kautta epäsuorasti peilien avulla, ja luukun pystyi kääntämään sisäpuolelta vaakatasossa oikealle sekä jälleen sulkemaan. Osuma oli repinyt kupolan siististi hitsausseamaa pitkin irti. Minulla oli ollut todella onnea, koska jos kranaatti olisi iskenyt hiukan ylemmäs luukkuun, en olisi selvinnyt siitä niin vähällä, pelastavasta tupakasta huolimatta!

Päästäksemme lopultakin pois venäläisten näkökentästä ajoimme nopeasti pisteeseen 312, jolloin olimmekin jo metsässä. Käännyin oikealle varmistaakseni polun, joka yhtyi tiehemme pohjoisesta. Takanani olevan vaunun oli määrä hoitaa varmistus etelään päin. Huomasin heti venäläisen rynnäkkötykin pohjoisen suunnassa ja käskin nopeasti tähdätä. Iivana kuitenkin häipyi huoma-

tessaan, että otimme häntä jyvälle. Kramer ampui, ja samassa silmänräpäyksessä toinen venäläinen rynnäkkötykki jysäytti meitä takaapäin tornin ja rungon väliin, ennen kuin takanani ollut vaunu oli ehtinyt pisteeseen 312. En vieläkään tiedä, miten pääsimme ulos Tigeristä. Se tapahtui joka tapauksessa salamannopeasti, ja me kokoontuimme jälleen ojassa. Minulla oli kuulokkeet vielä päässäni. Ne olivat ainoa asia, mitä saimme pelastettua.

Katosimme tietysti kiireellä lähimmän Tigerin sisään, ja kolonna lähti liikkeelle takaisin kohti panssarikaivantoa, kaikkiin suuntiin varmistaen. Toinenkin vaunu tuhoutui osuman saatuaan, ja se jouduttiin työntämään suohon tien vasemmalle puolelle. Tarkoituksenamme oli hakea vaurioitunut vaunu myöhemmin turvaan. Ymmärrettävästi olimme aivan kypsiä. Mikäli venäläiset olisivat katsoneet kokonaisuutta ja odottaneet vielä hiukan ennen tulenavausta, olisimme varmasti kaikki joutuneet tulemaan takaisin kävellen. Se merkitsi lopullista päätöstä ”Führerin syntymäpäivälahjalle”.

Muita tappioita emme kuitenkaan joutuneet kirjaamaan. Kreivi oli sillä välin vetänyt yhden pataljoonan vanhalta etulinjaltamme suojaamaan meitä. Myös pohjoisesta hyökännyt taisteluosasto oli edelleen jumissa. Meidän eteläpuolellamme edennyt taisteluosasto oli sen johdon ilmoituksen mukaan saavuttanut pisteen 312 ja Narvan kaupungin välisen tien. Se lienee myös ollut syytä siihen, miksi olimme joutuneet odottamaan. Ehkä tie olisi pystytty avaamaan sieltä suunnasta. Seuraavana päivänä tuhosimme kaksi vihollispanssaria venäläisten vastahyökkäyksen aikana.

Pioneerien oli pakko räjäyttää vaurioitunut Tigerimme, sillä sitä ei voitu pelastaa. Voidaksemme hinata toisen vaunun pois, työnsimme asemiamme 22. huhtikuuta jälleen hiukan eteenpäin. Tiger hinattiin selustaan yöllä. Venäläiset eivät enää säästelleet ammuksiaan, sen jälkeen kun he olivat huomanneet, että yrityksem-

me oli epäonnistunut. Saimme vielä muutamia pst-tykin osumia, koska vaunumme molemmat äänenvaimentajat hehkuivat punaisina tarjoten hyvän maalin. Jätimme Tigerin hinauksesta kaivannon eteen ja poimimme kauempana selustassa Carpaneton vaurioituneen vaunun mukaamme. Venäläisten ”laiska ankka” häiritsi meidän perääntymiskuljetustamme huomattavasti. Yksi sen pommeista surmasi erinomaisen luutnantti Famulan. Hänet yllätettiin tiellä seisossaan, ja hän sai kuolettavia osumia sirpaleista. Pääsimme lopulta ehjin nahoin valmiusasemiimme, minne asetuimme venäläisten vastahyökkäyksen varalta. Jalkaväki meni samaan aikaan takaisin vanhoihin aseimiinsa. Von Schiller ajoi yhdessä ylivääpeli Delzeitin kanssa hinaamaan vielä yhtä vaurioitunutta vaunua. Vaunuun noustessaan Delzeit sai pst-tykin kranaatinsirpaleen osuman arvokkaimpaan ruumiinosaansa. Hän purki kiukkuaan kiroamalla pitkään ja hartaasti.

Tiger, jonka olimme jättäneet kaivannon toiselle puolelle, jouduttiin myös räjäyttämään, sillä jalkaväki ei enää kestänyt venäläisten painetta. He joutuivat vetäytymään yön aikana. Niin päättyi kolmas operaatio Strachwitz. Emme olleet voittaneet metriäkään lisää maata, mutta paljon tovereita ja panssarivaunuja oli uhrattu.

* * *

Taistelumme itärintaman pohjoislohkolla, ja erityisesti viimeiset taistelut Narvassa, eivät saavutetusta menestyksestä huolimatta tyydyttäneet meitä panssarimiehiä. Kaikki kuitenkin ymmärsivät, että läsnäolomme oli ollut äärettömän tarpeellista. Jalkaväki oli kerta kaikkiaan liian heikko taistelemaan yksinään niin ylivoimaista vastustajaa vastaan. Meidän täytyi vahvistaa rintamaa ”korsetinluiden” tavoin. Pystyimme usein antamaan vain pelkkää

moraalista tukea, mutta sekin riitti estämään ”jalkamiesten” vai-pumisen epätoivoon. Valitettavasti epäsuorasta tulesta aiheutuneet tappiomme olivat liiallisen paikoillaan seisoskelun seurauksena turhan suuret. Myös tekniset viat olivat suomaastossa yleisempiä kuin tavallisesti. Pohjoisen tiettömillä alueilla on vain vähän kunnollista panssarimaastoa, jossa vähintään kokonainen komppania voidaan viedä taisteluun tiiviinä osastona. Niinpä me jouduimme usein hoitamaan puuttuvien torjunta-aseiden tehtäviä.

”Panssarijoukkojen henki on ratsuväen henki”, eräs aikaisempi komppanianpäällikköni tapasi sanoa. Hän, kuten monet muutkin panssariupseerit, tuli ratsuväestä. Vertaus on hyvin osuva ja osoittaa, että panssarien käyttö edellyttää liikkumatilaa, mitä sillä loh-kolla ei koskaan ollut. Vain hyökkäyksissä tai vastaiskuissa pääsimme kunnolla hyödyntämään liikkuvuuttamme ja pitkän kantaman 88-millin tykkiämme. Täällä pohjoislohkolla, missä iivana aina katosi meiltä, pystyimme vain harvoin aiheuttamaan heille suu-rempiä tappioita.

Ilman meidän toimintaamme ei Narvan aluetta olisi kuitenkaan pystytty lainkaan pitämään. Yritimme kaikin keinoin selvitä maaston aiheuttamista vaikeuksista ja menimme siinä aivan mahdottoman rajoille. Vaikka usein kirosimme sitä, että jouduimme mädäntymään suomaastossa, olimme silti ylpeitä siitä, että jalka-väki luotti meihin ja oli yleisesti ottaen tyytyväinen meihin.

Suuri operaatio Strachwitz oli meidän loppunäytöksemme Narvan lohkolla. Me kokoontuimme huoltotukikohtamme Sillamäessä. Useimmat vaunut olivat korjattavina, ja ne piti huoltaa perusteellisesti. Onneksi myös iivana näytti olevan tarpeessa, joten seuraavien viikkojen aikana ei ollut enää mitään suurempia taisteluita.

Otto Carius sairaalassa, kaulassaan ritari- ja tammenlehti.

Reservin vääpeli Carius 38(t)-vaununsa päällä kapteeni Jungin vierailun aikana. Jung oli 20. panssaridivisioonan tykistörykmentin adjutantti. Carius ja Jung olivat koulutovereita. Kapteeni Jung kaatui noin neljä viikkoa myöhemmin.

Tällä tavoin rintamalla ajettiin. Oikea-aikainen pään piiloon vetäminen oli aina välttämätöntä.

2. komppanian tovereita: keskellä ”pitkä” alikersantti Meyer, huoltojoukkueen johtaja, ja äärimmäisenä oikealla ylisotamies Klaus Marwitz, joka pelasti kirjoittajan tämän haavoittua 24. heinäkuuta 1944.

Kirjan tekijän ensimmäinen Tiger nro 213 vanhalla tornin kupolalla. Se oli hitsattu, ja avattu luukku näkyi pitkän matkan päästä. Siihen oli helppo tähdätä. Luukku suljettaessa komentajan piti nousta lantiotta myöten ulos tornista saadakseen lukituksen avattua. Myöhempi versio oli matala, luukku kääntyi sivusuunnassa ja sitä käytettiin sisäpuolelta.

Tekijän vaunu nro 213 toisesta kulmasta kuvattuna.

Ylivääpeli Rudolf Zwettin Tiger teknisellä tauolla. Vasemmalta: korpraali Lippmann (radisti), tornin päällä alikersantti Spallek (ampuja), korpraali Schochart (lataaja), vaunun edessä kirjan tekijä ja ylivääpeli Zwetti. Ajajan luukussa korpraali Monses.

Paras komentajamme, majuri Jähde.